

NAŠE OBČESTVO

Ljubljana – Sv. Trojica
Leto XXXIV – 5/2014

Marija, žena za naš čas

Letošnje šmarnično branje **MARIJA, ŽENA ZA NAŠ ČAS** prinaša razmišljanja ob vzdikih lavretanskih litanij in nam želi približati Marijin lik ter zbuditi novo navdušenje nad pobožnostjo, ki je bila v slovenskem narodu skozi stoletja tako priljubljena. Šmarnice želijo odstreti tančico slabo poznanega jezika in pozabljene tradicije, ki zastira čudoviti lik Marije, uresničene ženske, žene in matere. Razlage so zveste Svetemu pismu in izročilu. Avtor Peter Žakelj spodbuja, naj »bodo šmarnice resnično v čast Mariji, nam vsem pa v spodbudo, da jo v njeni čudoviti lepoti posnemamo«.

To branje bo vsak dan pri dopoldanski in pri večerni maši. Nekateri pa ne morete vsak dan v cerkev in boste morda knjižico s šmarničnim branjem kupili v kiosku. Stane samo 8,50 evra in jo dobite v kiosku. Naj nam vsakodnevna udeležba pri sveti maši pomaga, da bomo najprej mi sami napredovali po poti svetosti in prosili tudi za vse druge, da bi nanjo stopili. **Ž. Dr.**

Stane samo 8,50 evra in jo dobite v kiosku. Naj nam vsakodnevna udeležba pri sveti maši pomaga, da bomo najprej mi sami napredovali po poti svetosti in prosili tudi za vse druge, da bi nanjo stopili. **Ž. Dr.**

Našel sem svoj dom

Objavljamo zelo lepo pripoved moža, ki je v Dnevnem centru za brezdomce in potem na Mirenskem gradu našel svoj dom ...

Ko sem bil star 14 mesecev, je moja mama umrla za levkemijo. Oče je delal v podjetju, ki je šlo v stečaj, in zaradi nastalih dolgov smo se kmalu morali izseliti. Oče se je po smrti moje mame znova poročil in začel piti ter je zaradi nastalih dolgov postajal čedalje bolj agresiven. Doma je bilo vedno enako, vsak dan, ko sem prišel iz šole, sem torbo zalučal v kot ter odhitel ven. Nihče me ni nikoli vprašal »Kako si?« ali »Kako si se imel v šoli?«. Doma nikoli nisem dobil občutka, da me imajo radi.

Ko sem se vpisal v srednjo šolo in spoznal prijatelje, ki so imeli premožnejše starše, se je začelo ... Bilo mi je zelo težko, ker nisem mogel hoditi z njimi naokrog, in čeprav so mi

prijatelji želeli pomagati, sem hotel zaslužiti svoj denar. Tako sem odšel delat v tovarno Tobačna ter si tako prihranil nekaj denarja. Zabave, na katerih ni manjkalo alkohola, so bile vedno pogostejše, in ko so me doma nekoč, ko me že več dni ni bilo domov, zaklenili ven, sem za dalj časa odšel živeti k prijatelju ter nisem več hodil v šolo. Raje sem se potikal okoli in čas zapravljal s prijatelji in dekletimi. Na koncu srednje šole sem dobil prvo dekle, s katero imam hčerko. Ob hčerki sem prvič v življenju začutil pomen besed »imeti rad«, saj do takrat nisem poznal tega občutka. Kasneje sva se z dekletom razšla in kmalu sem dobil drugo dekle, s katero imam sina in s katero sva bila skupaj 15 let.

Kje se je zalomilo?

Od nekoga sem si sposodil tisoč mark ter bil obtožen male goljufije. Bil sem po krivem obsojen na dve leti in pol na Dobu. Z dekletom sva trkala na vsa možna vrata ter pisala prošnje za pomilostitev. Vsi odgovori so bili negativni.

Dekle in sin sta me pol leta redno obiskovala, potem pa sta z obiski prenehala in samo občasno smo se še slišali po telefonu. Nekoč mi je rekla: »Daleč od oči, daleč od srca.« To me je zelo prizadelo. Proti koncu zaporne kazni stikov z njima skoraj nisem več imel. Dekle si je našlo drugega partnerja.

Teden dni pred koncem izteka zaporne kazni sem dobil pošto, s katero me je sodišče obvestilo, da je v sodnem postopku naredilo napako ...

V zaporu sem si z delom prislužil kakšnih 1300 evrov, in ko so me izpustili na prostost, sem se najprej obrnil na Center za socialno delo, ki je z mano stopil v stik že v zaporu. Na Centru so mi vedno znova govorili, da mi bodo poskušali poiskati kakšno stanovanje. Kakšnih štirinajst dni po prihodu iz zapora sem se še nekako držal, potem pa se mi je »utrgalo«. Od vsega hudega in od same muke sem se zapil. Spal sem pod mostom na Vodnikovi ulici v Šiški. Nekoč med zimo so me s plugom, ko so kidali sneg, zasuli in hvala Bogu, da sta me dva gasilca iz bližnjega gasilskega doma z lopato odkopala.

Po kakšnem letu životarjenja sem izvedel za Dnevni center za brezdomce v okviru Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote, kamor sem se nemudoma odpravil in tja prišel čisto izgubljen.

Prihod v Dnevni center

Nikoli ne bom pozabil, kako so tam zame poskrbeli. Ker so mi prej na ulici vse pokradli, so zame poskrbeli "od a do ž", me nahranili, dali obleko. Po dolgem času sem se tam počutil kot doma. Takrat sem še vedno spal zunaj, nekoč pa so me poklicali v pisarno, ter me obvestili, da sem sprejet v njihovo zavetišče.

Na ulici je tako: dokler je družba, zabava, dokler s prijatelji piješ, je vse fino. Potem, ko pa je enkrat zabave konec, pa lahko greš le v kakšno garažo ali pa pod most. In potem si sam, sam in sam. Kot da bi nekdo ugasnil luč. Nikogar ni. Od začetka, ko sem prišel v zavetišče, sem takoj, ko sem lahko, odšel ven, toda počasi sem dojel, da se lahko vedno obrnem

na ljudi iz zavetišča, če me kaj skrbi ali kaj rabim, saj so vedno ob meni in nisem več sam.

V zavetišču so me dolgo časa spodbujali, naj grem na Mirenski grad, kjer poteka namestitev brezdomcev. Še danes ne vem, zakaj sem se nekoč odločil in šel. Ko sem takrat le za nekaj dni prišel tja, sem najprej imel krizo ter nekaj dni bolj vegetiral, medtem ko so ostali delali na vrtu, njivi ali opravljali kakšna druga opravila. Vsi so me spodbujali, naj ostanem in nekoč mi je Peter dejal: »Če hočeš, lahko ostaneš, lahko pa tudi greš!« in me na svoj način spodbudil k pravi odločitvi. Čeprav me je vleкло, da bi odšel nazaj v Ljubljano, sem ostal.

Dom na Mirenskem gradu

To, kar tukaj, na Mirenskem gradu živim, je zame dom. Sedaj sem tukaj že dve leti in pol. Moj vsakdan je takšen: zjutraj se zbudim ob 6.00 in odidem na cigareto. Ko pridem nazaj, najprej pogledam TV oddajo Odmeve, nato pa se ob 7.30 odpravim na zajtrk. Po zajtrku pomijem posodo, nato pa sledi delo: sedaj polagam ploščice, prej sem obnavljal pohištvo. Delam to, kar je tisti dan treba

opraviti. Kosilo imamo ob 12.30 s skupnostjo Betlehem, potem pa zopet sledi delo do 17.00 ali 18.00. Po koncu dela se stuširam in ob 18.30 večerjam. Po večerji malo posedim in pogledam televizijo, kaj preberem ali pa se malo pogovarjam še z drugimi, ki so prav tako na Gradu. V dogovoru z vodstvom se včasih odpravim tudi na kakšen

potep po Ljubljani ali na nogomet. – Imel sem kar nekaj kriz in tudi padcev. Toda tukaj na Mirenskem gradu imam vse, kar potrebujem, radi me imajo kot družina in to mi res veliko pomeni. Globoko v sebi pa včasih čutim, da mi manjka tista “pika na i”, smisel. Najbolj pogrešam to, da bi ob sebi imel ženo in svojo družino ... **Jože Žnideršič**

Prvo sveto obhajilo

Vabim, vas, da bi v tem mesecu pri šmarnicah vsi skupaj več molili za naših sedem otrok iz drugega razreda, ki se bodo v nedeljo, 1. junija, prvič v globini srca srečali z Jezusom ... da bi jim to srečanje ostalo kot pečat za vse življenje in kot vabilo, da

bi se pogosto srečevali z njim: v evharistiji, v njegovi besedi, v vsakem bratu, v skupnosti ...

Kot pripomoček imajo družine na voljo knjižico o Antonietti Meo – Nenci, ki je imela Jezusa neizmerno rada in je vse delal iz ljubezni do njega.

Molitev za beatifikacijo Antona Strleta

Sveti troedini Bog, svojega služabnika Antona Strleta si poklical, da ti je kot duhovnik, spovednik in bogoslovni učitelj zvesto služil v veri, upanju in ljubezni.

Z globokim molitvenim življenjem in obhajanjem evharistije je spolnjeval svoje vsakodnevne dolžnosti.

V luči svojega vodila »Povsod Bo-

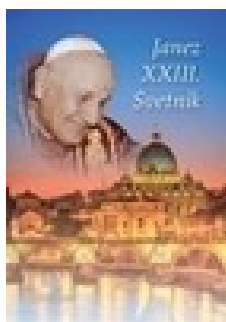
ga« se je popolnoma izročil Jezusovemu in Marijinemu srcu.

Na njegovo priprošnjo te prosim za ... *(izrečem svoj namen).*

Daj, da bo pred vesoljno Cerkvijo prištet med blažene. Po Kristusu, našemu Gospodu. Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu ...

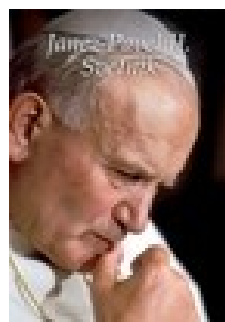
Janez XXIII. in Janez Pavel II. svetnika

V nedeljo, 27. aprila, sta bila v Rimu za svetnika razglašena dva papeža, ki sta v mnogih ljudeh pustila nepozaben vtis zaradi svoje dobrote.

V kiosku imate na voljo dve knjižici (vsaka 16 strani), v katerih je objavljenih nekaj njunih misli.

Knjižici sta lahko majhno darilo ob različnih priložnostih ...

Istea telesa in krvi z Jezusom

V majski številki Našega občestva objavljamo še odlomke iz drugega govora gospoda Rojca v postnem času.

... Že zadnjič sem omenil vietnamskega škofa Van Thuana, ki je bil v komunističnih zaporih zaprt 14 let, celih 9 let je prebil sam v samici. Kaj je v takšnih razmerah njemu pomenila sveta maša in Kristusovo naročilo »To delajte v moj spomin« naj škof sam pove, ko je prišel na svobodo ...

»Jezus hoče, da bi Cerkev izvrševala spomin nanj in živela njegova občutja prek njegove žive navzočnosti: "To delajte v moj spomin" (prim. 1 Kor 1,24).

Vračam se k svoji izkušnji. Ko sem bil aretiran, sem moral oditi takoj, praznih rok. Dan pozneje mi je bilo dovoljeno, da sem pisal svojim in prosil za najpotrebnejše stvari: oblačila, zobno pasto ... Pisal sem: "Prosim, pošljite mi nekaj vina, kot zdravilo zoper želodčne bolečine." Moji domači verniki so takoj razumeli.

Poslali so mi majhno stekleničko vina za mašo z napisom "Zdravilo zoper želodčne bolečine" in hostije, skrite v svetilki zoper vlago.

Policija me je vprašala: "Ali vas boli želodec?" "Da." "Tu je nekaj zdravila za vas."

Nikoli ne bom mogel izraziti svojega velikega veselja: vsak dan sem s tremi kapljami vina in eno kapljo vode na dlani roke maševal. To je bil moj oltar in to je bila moja katedrala! To je bilo pravo zdravilo za dušo in telo: "Zdravilo nesmrtnosti, protistrup za to, da bi ne umrli,

temveč bi imeli zmeraj življenje v Jezusu," kot pravi Ignacij Antiohijski.

Vsakokrat sem imel možnost razširiti roke in se pribiti z Jezusom na križ in piti z njim najgrenkejši kelih. Vsak dan, ko sem izgovarjal besede posvetitve, sem z vsem srcem in vso dušo potrjeval novo zavezo, večno zavezo med mano in Jezusom prek njegove krvi, ki se je mešala z mojo. To so bile najlepše maše mojega življenja.

Tako sem se v zaporu leta dolgo hranil s kruhom življenja in kelihom zveličanja ...

V zaporu sem začutil, kako v mojem srcu utripa Kristusovo srce samo. Čutil sem, da je moje življenje njegovo življenje in da je njegovo življenje moje.

V prevzgojnem taborišču smo bili razdeljeni na skupine po petdeset oseb; spali smo na skupnem ležišču, vsak je imel pravico do petdeset centimetrov prostora. Posrečilo se nam je doseči, da je bilo z mano pet katoličanov. Ob 21.30 je bilo treba ugasniti luč in vsi so morali iti spat. V tistem trenutku sem se sklonil na postelji in obhajal mašo, na pamet,

obhajilo pa sem delil za zaveso. Izdelali smo celo vrečke iz papirja od cigaretnih zavitkov, da smo hranili presveti zakrament in ga nosili drugim. Jezus v evharistiji je bil vedno z mano v srajčnem žepu.

Tako je mračnost zapora postala velikonočna luč. Zapor se je spremenil v veroučno šolo. Katoličani so krščevali svoje tovariše in postajali njihovi botri. Postajala je priložnost za medverski dialog, ki je vzpostavil razumevanje in prijateljstvo z vsemi.

Tako je Jezus postal – kakor je govorila sveta Terezija Avilska – “naš resnični tovariš v presvetem zakramentu”.

Nekaj podobnega sem doživljal tudi jaz, ko sem služil vojake v tedanji jugoslovanski armadi. Seveda nam je bilo prepovedano iti v cerkev, pa katoliške cerkve v tistem majhnem mestecu na romunski meji tudi ni bilo. Pač pa so v kraju živele tri katoliške družine, katere je na vsakih nekaj mesecev obiskal misijonar, ki je bil po rodu slovenski duhovnik. V tamkajšnjem garnizonu, čeprav ni bil velik nas je služilo 12 bogoslovcev iz raznih krajev Jugoslavije. Zvedeli smo, da bo prišel misijonar in da bo maša v eni izmed družin. Na skrivnem smo drug za drugim v časovnih razmikih prišli v to hišo. Po daljšem času smo v hišni veži lahko opravili sveto spoved in nato skupaj s tremi družinami v prepolni sobi doživeli radost in veselje svete maše. Prejeto obhajilo je bilo tisto veselje, za katero pravi škof Van Thuan, da je bila prava velikonočna luč. Drug za drugim smo se porazgubili v okolici, da nas ne bi videle oči vojaške

policije. Še danes mi zveni v ušesih eden izmed evangelijev – Jezus pomiri vihar na morju –: »Pristopili so k njemu, ga zbudili in rekli: “Gospod, reši nas! Izgubljeni smo!” Dejal jim je: “Kaj se bojite, maloverni?” Tedaj je vstal, zapretil vetrovom in jezeru in nastala je globoka tišina« (Mt 8,25-27).

Škof Van Thuan pravi, da se je tedaj v zaporu večkrat spomnil besed mučencev iz Abitene (4. stoletje), ki so dejali: »Brez Gospodovih skrivnosti (to je brez evharistije) ne moremo živeti.« V vseh časih in še posebej v časih preganjanja je bila evharistija skrivnost življenja kristjanov, hrana pričevalcev, kruh upanja.

Pisatelj Evzebij iz Cezareje poroča, da kristjani niso opuščali obhajanja svete maše niti sredi preganjanj: »Vsak kraj, v katerega smo šli, je za nas postal kraj obhajanja evharistije ... naj je to bilo taborišče, puščava, ladja, gostilna, zapor ...«

Drugi vatikanski cerkveni zbor je črpal v stoletnem izročilu Cerkve in osvetlil različne načine Kristusove navzočnosti v svetu: Jezus je v Cerkvi na poseben način navzoč v bogoslužnih opravilih, predvsem pod obema evharističnima podobama. V tej evharistiji smo eno samo telo, v polnosti solidarni in v polnosti razdajani kot kruh življenja za svet, kot znamenje upanja za človeštvo.

In ta Emanuel – Bog z nami – je začel svoje poslanstvo živega kruha med nami z učlovečenjem ... En sam kruh, eno samo telo. O čudoviti dar! Ni ga prehvaliti mogoče! AMEN.

Anton Rojc

Zbor in orkester Surrexit ob deset obletnici

S SURREXIT *10 let*
mešani pevski zbor

11. maj 2014
uršulinska cerkev Sv. Trojice v Ljubljani
ob 18.00

SLOVESNA MAŠA S KONCERTOM
ob 10-letnici ustvarjanja

zborovodkinja s. Božena Kutnar
in orkester

Program:
J. Haydn (Missa brevis v F-duru, Te Deum)
G. F. Händel
H. Sattner
B. Kutnar

Pr. Stav 4'
Pr. Principal 8'
Pr. Flöte 8'
Pr. Bass 16'
utti

Koledar za maj 2014

1. 5. *četrtek*, praznik Jožefa Delavca, **začetek šmarnic**;
4. 5. *nedelja*, **nabirka za orgle**;
5. 5. *ponedeljek*, ob 16.30 sestanek **za starše prvoobhajancev**;
7. 5. *sreda*, ob 19.00 seja **župnijskega sveta**;
11. 5. *nedelja Dobrega pastirja*, - ob 18.00 **slovesna maša s koncertom** ob 10-letnici mešanega pevskega zbora Surrexit: Missa brevis v F-duru, Te Deum in druge skladbe;
- pri dopoldanskih mašah se bo predstavila **Marijina legija**;
18. 5. *nedelja*, ob 14.15 **binško dvorana**: molitev z Marijo;
- pri vseh mašah nabirka **za socialno zavarovanje duhovnikov**;
14. 5. *sreda*, ob 19.30 osmi koncert Sakralnega abonmaja: zbor in orkester **Consortium musicum** pod vodstvom Gregorja Klančiča bo izvedel Dvořakovo Mašo v D-duru in Biblične pesmi;
26. 5., trije **prošnji dnevi** pred vnebohodom;
29. 5. *četrtek*, slovesni in zapovedani praznik **Gospodov vnebohod**, sveti maši ob 10.00 in 18.00;
30. 5. *petek*, začetek **binško devetdnevnice**;
31. 5. *sobota*, obiskanje Device Marije, **sklep šmarnične pobožnosti**;
1. 6. *nedelja*, ob 9.00 **prvo sveto obhajilo**.

Z Božjim pogledom v srcu sveta

dvojna zgoščanka

Z BOŽJIM POGLEDOM V SRCU SVETA

Že na voljo v:

Škofijski knjigarni
Knjigarni Salve Rakovnik
Knjigarni Ognjišče
sprejemnici Uršulinskega
samostana

Naročila na telefonski številki
031-410-557
in info@surrexit.si

Zbor Surrexit je ob 10. obletnici svojega poustvarjanja izdal dvojno zgoščenko s pesmimi, ki jih je imel in jih ima na svojem programu. Na prvi zgoščenci se bomo ob poslušanju sprehodili skozi cerkveno leto in prisluhnili pesmi, ki je zboru dala svoje ime – Surrexit Dominus. Na drugi pa so posnete Marijine in druge pesmi, na koncu pa se bomo podali “z Božjim pogledom v srce sveta”. Zgoščenci lahko kupite v kiosku.

Pisarna je odprta: pon, tor, čet in pet 10-11, pet 16-17.

Župnijska karitas: tor 16.30-17.30, pogovor o težavah: pon 10.30.

NAŠE OBČESTVO - izdaja župnija Ljubljana - Sv. Trojica, Slovenska cesta 21, 1000 Ljubljana. Odgovarja Dragan Adam, župnik; e-pošta: dragan.adam@rkc.si; zupnija.lj-sv.trojica@rkc.si; spletna stran: <http://zupnija-lj-sv-trojica.rkc.si/>.

TRR: Raiffeisen banka 24200-9004606638, župnijski telefon: 01/252-48-64.
